

STÍN I.

I.

Kdo jsi? Kdo vůbec jsi? Tak tiše se ptám, že jen
hlesnu.

Přesto vrabec z drátů prchá, ještěrka zkameněla
a v slinách ocas spáleného prachu – neboť co otázku
provází, je výčet vystřelený z děla:

pocit poplachu, dlouho jsem tu nebyl, větří aceton
sebelží, když promnu ruce.

Dobře, zkusím skrýt rozpaky, že nejsem čistý jak on,
ale ať řekne, kdo je, když zahalen do temného
závoje chce mě tu zabít a v slova pálí mi exploze –

tak tiše se ptám, že jen hlesnu: Kdo jsi? Ty, přísátý
na mé noze?

II.

Pak můj stín slunce schovalo.

Opatrně, jako když stařenka vrací do alba
černobílou fotku chlapce, který, přestože se léty
vybarvil, v chrámu přírody tak nějak divně trčí –

Hořelo v tom srpnu přesně nad mou hlavou, a tak
jsem zvědavě i provinile natáhl aspoň ruku. Otázku
jsem neměl žádnou.